

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Equity Finance s.r.o.**, IČO 29316022
se sídlem Antala Staška 1076/33a, Praha 4
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Mašlejem
se sídlem Říční 456/10, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č. j. 29540/24/5200-11432-709204,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byla potvrzena rozhodnutí – dodatečné platební výměry

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

na daň z příjmů právnických osob za období let 2016–2020 – Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 2486055/23/2004-52526-109907, č. j. 2486219/23/2004-52526-109907, č. j. 2486369/23/2004-52526-109907, č. j. 2486443/23/2004-52526-109907 a č. j. 2486551/23/2004-52526-109907. Prvostupňová rozhodnutí, resp. zpráva o daňové kontrole, identifikovala 3 důvody pro doměření daně, předmětem žaloby je však pouze důvod spočívající v neprokázání ekonomicky racionálně odůvodněného smyslu a podstaty emise korunových dluhopisů v roce 2012, vyhodnocené jako zneužití práva za účelem získání daňového zvýhodnění v rozporu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), v důsledku čehož došlo v souladu s § 23 odst. 3 písm. a) bod 2 ZDP ke zvýšení základu daně o vyplacené nákladové úroky.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je rodinnou obchodní korporací, v níž Miloslav Mareš se svým synem Radkem Marešem vykonávají od roku 2016 většinu hlasovacích práv a jsou současně jejími jednateli. Miloslav a Radek Marešovi jsou (byli) dále společníky ve společnostech Západočeská investiční, s.r.o., Poliwag, s.r.o., a MICRONIX, spol. s r.o. Uvedené společnosti financovali Miloslav a Radek Marešovi přímo na základě smluv o půjčce či úvěru. Tento model financování však byl nevyhovující, vznikla tak potřeba půjčky sjednotit/refinancovat a do budoucna financovat jednotlivé společnosti skrze samostatnou entitu.
3. Tím mělo dojít ke zjednodušení vztahu společníka k holdingu, kdy společník měl mít do budoucna namísto několika pohledávek pouze jednu ve vztahu k jediné entitě holdingu, dále ke sjednocení úrokové sazby a doby splatnosti a ke snížení rizika společníka. Uvedeného mohlo být dosaženo úpisem dluhopisů ve prospěch společníků žalobce, postoupením pohledávek společníků vůči jednotlivým společnostem v holdingu žalobce, splacením emisního kursu dluhopisů započtením vzájemných pohledávek a začleněním žalobce do holdingu. Úroková sazba byla stanovena v souladu s principem tržního odstupu.
4. V návaznosti na úpis dluhopisů a začlenění do holdingu začal žalobce vykonávat hospodářskou činnost, přičemž dne 1. 1. 2017 se stal nástupnickou společností společnosti Poliwag, s.r.o. Žalobce je vrcholovou holdingovou organizací držící obchodní podíly v dceřiných společnostech a zároveň servisní a účetní organizací. Žalobce nadále v rámci holdingu plní své funkce, jeho pozice v holdingu současně do budoucna umožňuje jednodušší mezigenerační předání holdingu.
5. Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil objektivní prvek zneužití práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023-78, Sb. NSS 4630/2024). Žalobce měl za to, že byl naplněn účel právní úpravy obsažené v § 24 odst. 1 ZDP. Žalovaný nezpochybnil předložené smlouvy o půjčkách či úvěrech ani výši úrokové sazby dluhopisů. Společníci žalobce disponovali dotčenými pohledávkami z větší části déle než 4 roky před jejich postoupením na žalobce. Nedošlo-li by ke splacení emisního kursu zápočtem, nýbrž ke splacení půjček společníkům ze strany dlužníků, společníci by emisní kurs získanými prostředky splatili žalobci a ten by poté poskytl společnostem z holdingu tytéž půjčky. Výsledný stav by tak byl shodný s nyní řešeným stavem a nákladový úrok z dluhopisů by byl dle žalobce uznatelný. Pokud žalovaný nespornuje výnosové úroky z předmětných pohledávek plynoucí žalobci, potom by neměl činit spornými ani nákladové úroky z dluhopisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

6. Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně posoudil také subjektivní prvek zneužití práva (žalobce opět odkázal na rozsudek sp. zn. 10 Afs 16/2023). Žalovaný měl povinnost prokázat, že úpis dluhopisů neměl žádné objektivní vysvětlení, čemuž nedostál. Žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že subjektivní kritérium zneužití práva je založeno na propojení subjektů zúčastněných na celé transakci.
7. Žalobce též namítl, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, jelikož se žalovaný zaměřil toliko na některé skutkové okolnosti. Žalovaný nesprávně vyhodnotil důkaz smlouvami o úvěru či půjčce, pokud z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že většina těchto smluv byla uzavřena více než 4 roky před úpisem dluhopisů. Žalovaný neprovedl žalobcem navržený důkaz rozvahou a výkazem zisku a ztráty za předmětná zdaňovací období za účelem prokázání příčinné souvislosti mezi úpisem dluhopisů a hospodářskými výsledky žalobce. Žalovaný též neprovedl důkaz žalobcem předloženým účetnictvím. Žalovaný nesprávně hodnotil propojenost subjektů zúčastněných na transakci v neprospěch žalobce, když měl tuto okolnost naopak hodnotit v jeho prospěch – žalobce je součástí holdingu. Žalovaný nijak nevyhodnotil projekty fúze sloučením žalobce se zanikajícími společnostmi Poliwag, s.r.o., a Verve Capital s.r.o. za účelem prokázání nabytí majetku na základě těchto fúzí.
8. Žalovaný proto dospěl k nesprávnému závěru o tom, že žalobce úpisem dluhopisů nezískal nové finanční prostředky. Žalobce pak poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2024, č. j. 8 Af 14/2023-119, s tím, že účelem úpisu dluhopisů primárně nebylo získat nové finanční prostředky, ale přesvědčit společníky, aby své finanční prostředky nadále v holdingu prostřednictvím žalobce ponechali, a ty mohly být dále investovány.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž převážně citoval či parafrázoval obsah napadeného rozhodnutí. K námitce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, žalovaný uvedl, že není zřejmé, co konkrétně mají prokazovat dříve uzavřené smlouvy o půjčkách, předložené účetnictví či hospodářské výsledky žalobce. Žalobcem odkazovaný rozsudek sp. zn. 8 Af 14/2023 není dle žalovaného na danou věc přílehlavý, mimoto byl napaden kasační stížností. Žalobce nyní tvrdí, že účelem emise bylo ponechání finančních prostředků u žalobce, což ovšem nekoresponduje s účelem emise dle emisních podmínek.

Jednání před soudem

10. Při jednání dne 8. 9. 2025 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci.
11. Žalobce podotkl, že Západočeská investiční, s.r.o., Poliwag, s.r.o., a MICRONIX, spol. s r.o. byly projektové společnosti, jejich financování prostřednictvím dluhopisů žalobce mělo snížit rizika a ponechat finanční prostředky v projektech. Žalobce poukázal na to, že jeho nákladové úroky v letech po úpisu dluhopisů sice převyšovaly výnosové úroky, v roce 2018 se však téměř vyrovnaly a následně již výnosové úroky převýšily nákladové úroky. Posouzení, zda použít cizí nebo vlastní kapitál, by mělo být na rozhodnutí společníků.
12. Výhoda spojená s vydáním korunových dluhopisů pak spočívala pouze v nulové srážkové dani, tato výhoda ovšem zanikla v roce 2019. Žalobce se domníval, že žalovaný měl v takovém případě kontrolovat srážkovou daň. Žalobce dodal, že dluhopisy doposud nebyly splaceny.

13. Žalobce upozornil, že institut zneužití práva je prostředek *ultima ratio*. Dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 Afs 40/2011-69, a ze dne 19. 3. 2025, č. j. 6 Afs 294/2023-78, je při posuzování uznatelnosti výdajů dle § 24 odst. 1 ZDP nutné zohlednit skutečnou ekonomickou podstatu právních vztahů, s nimiž daný výdaj souvisí. Domníval-li se žalovaný, že nákladové úroky nebyly uznatelným výdajem dle § 24 odst. 1 ZDP, neměl je uznat dle tohoto ustanovení, nikoli aplikovat institut zneužití práva, což dle žalobce představuje vnitřní rozpor. Žalobce podotkl, že v průběhu daňové kontroly prvostupňový orgán často měnil svůj názor, zda je daný náklad uznatelný dle § 24 odst. 1 ZDP.
14. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2023, č. j. 8 Afs 53/2022-56, dle něhož nezíská-li emitent korunových dluhopisů emisí žádné finanční prostředky, jde o zneužití práva. Žalobce ovšem získal výnosové úroky, rovněž získal pohledávky obchodních společností, s nimiž fúzoval. Žalovaný tedy dospěl k nepřekoumatelným závěrům stran toho, jakou částku měl žalobce získat emisí dluhopisů.
15. Soud provedl důkaz žalobcem předloženou tabulkou nákladových a výnosových úroků žalobce za roky 2016–2024 a souvisejícími podklady. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu zveřejněnou rozvahou a výkazem zisku a ztrát za roky 2016–2020, dvěma projekty vnitrostátních fúzí sloučením ze dne 1. 1. 2017 a zveřejněnou zprávou nezávislého auditora za rok 2023, které měly sloužit k prokázání, že žalobce je nástupnickou společností sloučených společností a že začal vykonávat ekonomickou činnost. Tyto skutečnosti soud považuje za nesporné. Soud dále zamítl návrh žalobce na provedení důkazu e-mailovou komunikací mezi žalobcem (jeho zástupcem) a prvostupňovým orgánem ze dne 14. 4. a 11. 6. 2025. Jejím obsahem je dotaz žalobce, jak by mohl do budoucna docílit toho, aby mu byly nákladové úroky uznány jako náklady. Soud konstatuje, že e-mailová komunikace probíhala až po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž se dotazuje na budoucí postup prvostupňového orgánu, jenž reagoval pouze neformálním stanoviskem. Dle soudu je tudíž pro nyní projednávanou věc irelevantní. Lze dodat, že žalobcem navržené důkazy – smlouvy o úvěru a účetní výkazy předložené v rámci daňové kontroly – jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, Sb. NSS 2383/2011).

Posouzení žaloby soudem

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 2 ZDP *výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji podle odstavce 2 se zvyšuje o částky, které nelze podle tohoto zákona zahrnout do výdajů (nákladů)*.
19. Podle § 24 odst. 1 ZDP *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. [...]*.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

20. Soud úvodem podotýká, že žalobce v žalobě často jen opakuje, co již namítal v odvolání. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání odvolacích námitek neuplatňuje konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizuje, ale jen opakuje to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto k jednotlivým námitkám obecně odkazuje na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, kterou níže stručně shrnuje a s níž se ztotožňuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, Sb. NSS 1350/2007), případně ji soud rozvíjí o vlastní úvahy.
21. Soud konstatuje, že při jednání dne 8. 9. 2025 žalobce předeštel žalobní body, které nejsou obsaženy v žalobě, a to ani ve formě zárodku žalobního bodu. Takové žalobní body jsou nepřípustné s ohledem na koncentraci řízení dle § 71 odst. 2 s. ř. s., neboť lhůta pro rozšíření žalobních bodů uplynula v pondělí 13. 1. 2025 (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 11. 2024). Nad rámec právě uvedeného a pouze coby *obiter dictum* však soud považoval za vhodné se k nim stručně vyjádřit, neboť navíc by byly zjevně nedůvodné.
22. Nepřípustný je žalobní bod poukazující na to, že výhoda spojená s vydáním korunových dluhopisů spočívala pouze v nulové srážkové dani, která nadto zanikla v roce 2019 (zanikla od 1. 1. 2020 novelizací ZDP zákonem č. 364/2019 Sb.). Soud dodává, že daňové zvýhodnění korunových dluhopisů, ať již legitimních či zneužívajících právo, spočívá právě v nulové srážkové dani zvýhodňující vlastníky korunových dluhopisů. Žalobce tak upozorňuje na okolnost, jež je imanentní vlastností korunových dluhopisů – případné zneužití práva ovšem musí jít jak k tíži vlastníků korunových dluhopisů, tak jejich emitenta, který postupoval v rozporu se smyslem a účelem dluhopisového financování. Pozdější změna legislativy, která odstraňuje daňové zvýhodnění pro legitimní korunové dluhopisy (a motivaci pro zneužití práva), nemůže zpětně zhojit zneužití práva; není proto ani jakkoli relevantní, že dluhopisy nebyly jejich vlastníkům dosud splaceny.
23. Nepřípustný je dále žalobní bod, dle něhož měl žalovaný neuznat výdaje na nákladové dluhopisy dle § 24 odst. 1 ZDP, nikoli aplikovat institut zneužití práva, v čemž žalobce spatřoval vnitřní rozpor. Soud dodává, že se tato námitka objevila v odvolání žalobce, žalovaný ji řádně vypořádal v bodech 127–143 napadeného rozhodnutí a žalobce jeho argumentaci konkrétně nerozporoval.
24. Nepřípustný je konečně žalobní bod, dle něhož v průběhu daňové kontroly prvostupňový orgán často měnil svůj názor, zda je daný náklad uznatelný dle § 24 odst. 1 ZDP. Soud opět dodává, že se tato námitka objevila v odvolání žalobce, žalovaný ji řádně vypořádal v bodech 140–141 napadeného rozhodnutí a žalobce jeho argumentaci konkrétně nerozporoval.
25. Ohledně tvrzení žalobce, že předchozí způsob financování společností Západočeská investiční, s.r.o., Poliweg, s.r.o., a MICRONIX, spol. s r.o. napřímo byl nevyhovující a že mělo dojít ke zjednodušení vztahu společníka k holdingu, sjednocení úrokové sazby a doby splatnosti a ke snížení rizika společníka (zde ovšem neupřesnil, v čem se rizika společníka snížila), soud nerozporuje, že emise dluhopisů mohla přinést vyjmenované výhody, stejně

tak nepopírá, že daňový subjekt může uzpůsobit své podnikání tak, aby minimalizoval své daňové povinnosti. Pokud je však jediným, potažmo hlavním účelem podnikání (či jednotlivých transakcí) získání nelegitimní daňové výhody, nelze takové jednání považovat za právem aprobované (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007-108); viz podrobný rozbor institutu zneužití práva, včetně judikatury, v bodech 59 a násl. napadeného rozhodnutí.

26. Žalovaný v bodech 110 a násl. napadeného rozhodnutí popsal skutečnosti týkající se emise a úpisu dluhopisů a souvisejících transakcí žalobce. K vydání dluhopisů došlo v prosinci 2012 připsáním na majetkový účet emitenta, aniž by byly v tomto období i upsány. Žalobce (*ready-made* společnost založená v roce 2012) získané finanční prostředky z objektivního hlediska nepotřeboval, protože do roku 2016 nevykonával ekonomickou činnost. Účelem emise dluhopisů měl být dle emisních podmínek rozvoj podnikatelských aktivit emitenta, posílení pozice na trhu a dosažení vyššího zisku, leč doba existence emitenta v okamžiku emise dluhopisů byla pouhých několik dní. Lhůta pro úpis dluhopisů byla 17 let, tj. neúměrně dlouhá, a dluhopisy nebyly nabízeny k prodeji formou veřejné nabídky. Cca 2 měsíce před upsáním dluhopisů došlo ke zvýšení úrokové sazby z dluhopisů a k vypuštění podmínky, která umožňovala předčasnou splatnost dluhopisů v případě nesplnění závazků ze strany emitenta.
27. Úpis dluhopisů proběhl s více než tříletým odstupem od data jejich emise. Emisní kurz byl splacen vzájemným zápočtem pohledávek, které zanikly v plné výši, ačkoli takovýto způsob splacení emisního kurzu smlouvy o úpisu dluhopisů neumožňovaly (měl být splacen v hotovosti), pohledávky upisovatelů vůči žalobci vznikly na základě postoupení pohledávek upisovatelů (postupitelů) žalobci (postupníku) – šlo o pohledávky za společnostmi Západočeská investiční, s.r.o., Poliweg, s.r.o. a MICRONIX, spol. s r. o. Následně se společnost Západočeská investiční, s.r.o. fúzí sloučila se společností Poliweg, s.r.o., která se fúzí sloučila s žalobcem, čímž došlo k zániku jejich vzájemných pohledávek a závazků. Pohledávka za společností MICRONIX, spol. s r. o. (s jednatelem Miloslavem a Radkem Marešovi) byla dále postoupena na společnost MICRONIX GROUP SE (s jediným členem představenstva Radkem Marešem a jediným členem dozorčí rady a společníkem Miloslavem Marešem), která je rovněž společníkem MICRONIX, spol. s r. o.
28. Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že veškeré transakce související se započtením pohledávek mezi žalobcem a upisovatelem dluhopisů se udály mezi kapitálově či jinak propojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP. O propojenosti žalobce s Miloslavem a Radkem Marešem svědčí i okolnosti koupě nemovitosti a přesunu sídla žalobce do budovy vlastněné MICRONIX, spol. s r. o. Soud pak dodává, že žalobce okolnosti emise a úpisu dluhopisů, včetně těch, které žalovaný označil za nestandardní, nijak nekomentoval.
29. Pokud jde o objektivní prvek zneužití práva a vypořádání odvolací námítky žalobce, žalovaný se tím zabýval v bodech 156 a násl. napadeného rozhodnutí. Nejprve shrnul již výše uvedené skutečnosti týkající se emise a úpisu dluhopisů a souvisejících transakcí žalobce a uzavřel, že Miloslav a Radek Marešovi získali dluhopisy, aniž museli reálně vynaložit finanční prostředky, a v důsledku toho ani žalobce prodejem dluhopisů žádné reálné finanční prostředky nezískal. Závazky žalobce, které byly předmětem započtení při úhradě emisního kurzu upisovatelům, vznikly z titulu smluv o postoupení pohledávek upisovateli na žalobce, přičemž až následně v průběhu roku 2016 pouze 12,41 % těchto pohledávek bylo žalobci dlužníky uhrazeno na bankovní účet (12 414 476,37 Kč), 71,20 % těchto pohledávek (71 203 532,91 Kč) zaniklo v důsledku fúze žalobce s dlužníkem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Poliwag, s.r.o., a 16,39 % (16 381 851,42 Kč) těchto pohledávek představovaných pohledávkou za dlužníkem MICRONIX, spol. s r. o., bylo „uhrazeno“ v roce 2018 postoupením pohledávky na společnost MICRONIX GROUP SE.

30. V době, kdy byly dluhopisy upsány, nebylo zřejmé, jaké pohledávky, jakým způsobem, v jaké výši a kdy budou uhrazeny. Finanční prostředky – avšak pouze ve výši 12,41 % z objemu emise – navazující na upsané dluhopisy žalobce obdržel až následně při úhradě části započtených pohledávek. Příjmy z výnosových úroků tak nebyly hlavním účelem celé transakce, jsou pouze vedlejším produktem. Objektivní podmínka zneužití práva byla v posuzované věci splněna, protože jednání žalobce nemělo žádné racionální opodstatnění a nebyl naplněn smysl a účel dluhopisového financování (emitent emisí a úpisem nezískal kýženou finanční hodnotu).
31. Žalobce namítal, že žalovaný nezpochybnil existenci smluv o úvěru či půjčce. Soud zdůrazňuje, že závěr o zneužití práva není postaven na tom, že by dluhopisy byly upsány (emisní kurs dluhopisů splacen) zápočtem vzájemných pohledávek z *neexistujících* smluv o úvěru či půjčce, Stejně tak žalovaný nezpochybnil postoupení závazků ze smluv o úvěru či půjčce na žalobce. Problematicnost úpisu dluhopisů byla spatřována v jiných okolnostech. Námitka žalobce je tudíž mimoběžná, přičemž samotná skutečnost, že byly započteny existující smlouvy o úvěru a půjčce, nevede k závěru, že nedošlo ke zneužití práva.
32. Nedůvodná je též námitka, že společníci disponovali pohledávkami více než 4 roky před jejich postoupením na žalobce. Nemění to totiž nic na podstatě věci, tedy že byly korunové dluhopisy upsány způsobem, kvůli němuž za ně žalobce reálně nezískal finanční prostředky (resp. získal jen část a s časovým odstupem). Nadto nelze pominout, že některé smlouvy o úvěru byly uzavřeny těsně před úpisem dluhopisů, aby dotvořily celkovou pohledávku do požadované výše závazku za žalobcovy dluhopisy (bod 173 napadeného rozhodnutí), k čemuž se žalobce nijak nevyjádřil.
33. Stran zmínky žalobce, že úroková sazba byla stanovena v souladu s principem tržního odstupe, soud odkazuje na bod 189 napadeného rozhodnutí, dle něž správce daně daňové subjekty při stanovení výše úrokové sazby neomezuje, pokud je stanovena v souladu se zákonnými podmínkami z hlediska následné daňové uznatelnosti úroků. To ovšem dle soudu nic nemění na tom, že výrazné navýšení úroků z dluhopisů krátce před jejich úpisem je jednou z indicií o nestandardnosti jejich úpisu, která v souhrnu s dalším okolnostmi svědčí o naplnění objektivního prvku zneužití práv.
34. Co se týče tvrzení žalobce, že výnosové úroky v pozdějších letech (od roku 2019) převýšily nákladové úroky, dle soudu je zjevné, že nemohlo jít o výnosové úroky z postoupených pohledávek společníků žalobce, které byly započteny při úpisu dluhopisů. Největší část pohledávek totiž zanikla fúzí sloučením se společností Poliwag, s.r.o. v roce 2017, další část pohledávek žalobce postoupil na společnost MICRONIX GROUP SE v roce 2018 a jen nepatrná část byla žalobci zaplácena.
35. Ohledně námitky žalobce, že pokud by postupoval jinak, byl by nákladový úrok z dluhopisů dle jeho názoru uznatelný, soud uvádí, že předmětem tohoto řízení je přezkum napadeného rozhodnutí vycházejícího z transakcí učiněných žalobcem a souvisejícími osobami. Hypotetická situace předestřená žalobcem je pro nyní projednávanou věc zcela irelevantní. Soud pak pouze pro úplnost dodává, že pokud by nedošlo k postoupení pohledávek, dlužníci by splatili své závazky společníkům žalobce a ti by za tyto prostředky nakoupili korunové dluhopisy žalobce, jednalo by se zřejmě opět o zneužití práva. Veškeré

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

transakce by se udály mezi kapitálově či jinak propojenými osobami a společníci žalobce by prostřednictvím žalobce fakticky dlužili sami sobě; motivací by opět byla nulová srážková daň.

36. Pokud jde o subjektivní prvek zneužití práva a vypořádání odvolací námitky žalobce, žalovaný se tím zabýval v bodech 168 a násl. napadeného rozhodnutí. Posouzení subjektivního prvku se zpravidla odvíjí od naplnění objektivního prvku zneužití práva (viz body 72–75 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dle soudu nepochybil, pokud subjektivní kritérium zneužití práva založil na propojení subjektů zúčastněných na celé transakci. Všechny zúčastněné společnosti byly 100% vlastněny přímo či nepřímo Miloslavem a Radkem Marešem, kteří jakožto členové statutárních orgánů rozhodovali o všech krocích transakce za smluvní strany, případně se podíleli na jejich přípravě a mohli je ovlivňovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, Sb. NSS 4358/2022).
37. Žalobce neobjasnil, proč si dané pohledávky obstaral, pokud tvrzeným účelem transakce byla dlouhodobá investice generující výnosové úroky, přičemž výnosové úroky jsou v minoritní výši vůči celé emisi dluhopisů a vůči úrokům nákladovým. Provedená transakce žalobce významným způsobem zatížila nákladovými úroky, které měl povinnost hradit v částkách 6 až 12 mil. Kč ročně Miloslavu a Radkovi Marešovi, aniž za to předem získal reálné finanční prostředky za prodej dluhopisů. Následně žalovaný zopakoval objektivní okolnosti, které ve svém souhrnu svědčí o naplnění subjektivního kritéria zneužití práva. Ekonomická aktivita žalobce pak sice začala od roku 2016, ovšem nesouvisela přímo s upsáním dluhopisů – žalobce realizoval tržby z prodeje služeb (vedení účetnictví a servisní služby), koupě nemovitosti určené pro podnikání však byla zajištěna zápůjčkami společníků, jež byly kapitalizovány prostřednictvím příplatku společníků do ostatních kapitálových fondů, a poté částečně refinancována bankovním úvěrem
38. Žalobce namítl, že na propojení subjektů zúčastněných na celé transakci nelze založit subjektivní prvek zneužití práva, naopak propojení subjektů mělo být posouzeno v jeho prospěch, neboť je součástí holdingu. Tato teze dle soudu pomíjí, že subjektivní prvek zneužití práva se odvíjí od naplnění objektivního kritéria zneužití práva a že hospodářské i personální vztahy jsou jedním z aspektů, které musí být hodnoceny. Kapitálově či jinak propojené osoby mohou totiž právě na základě svého propojení koordinovat své jednání za účelem dosažení určitého cíle, kterým může být i zneužití práva. Jestliže je tedy dostatečně prokázán objektivní prvek zneužití práva, pak lze u propojených subjektů důvodně presumovat, že jednaly ve shodě, přičemž subjektivním motivem jejich jednání bylo zneužít právo k získání nějaké výhody.
39. Nejednalo se přitom o osamocený důvod, neboť byla shledána řada dalších okolností podporujících naplnění subjektivního prvku zneužití práva, k čemuž soud odkazuje na bod 173 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na nepřehlednost provedených finančních operací, jejich komplikovanost a časovou nereálnost uskutečnit tyto transakce mezi nespojenými osobami, kdy pohledávky související s poskytováním úvěrů a půjček byly po jejich vzniku vzájemně postupovány, a to i opakovaně mezi spojenými osobami a někdy i téhož dne, čímž postrádaly ekonomický smysl. Žalovaný též zopakoval, že některé smlouvy o úvěru byly uzavřeny těsně před úpisem dluhopisů, aby dotvořily celkovou pohledávku do požadované výše závazku za žalobcovy dluhopisy.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

40. Co se týče námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu, dle soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Stran opakovaného tvrzení žalobce, že společníci disponovali pohledávkami déle než 4 roky před jejich postoupením na žalobce, kdy se patrně domáhá, aby v odůvodnění bylo zdůrazněno stáří smluv o úvěru či půjčce, soud odkazuje na vypořádání této námitky výše, v rámci objektivního prvku zneužití práva. Stran hodnocení propojenosti žalobce s dalšími subjekty v holdingu v neprospěch žalobce soud opět odkazuje na vypořádání této námitky výše, v rámci subjektivního prvku zneužití práva.
41. Námitka, že žalovaný nijak nevyhodnotil projekty fúze sloučením žalobce se zanikajícími společnostmi Poliwag, s.r.o., a Verve Capital s.r.o. za účelem prokázání nabytí majetku na základě těchto fúzí, je dle soudu mimoběžná. Žalobce chce zřejmě poukázat na to, že fúze, kvůli nimž došlo k zániku pohledávek postoupených na něj jeho společníky, které předtím posloužily pro zápočet při úpisu dluhopisů, měly pro žalobce pozitivní finanční důsledky, neboť tím získal majetek slučovaných společností. Podstatou nyní projednávané věci je ovšem získání finančních prostředků úpisem dluhopisů, k němuž dle žalovaného i soudu nedošlo. Emisní kurz byl splacen vzájemným zápočtem pohledávek, nikoli majetkem získaným z fúzí. Žalobce za emisi dluhopisů *de facto* získal pohledávky, které však následně zanikly fúzí (což žalovaný zohlednil a žalobce nepopřel), nemohly pro něj tak představovat zisk finančních prostředků. Co dalšího žalobce případně získal fúzí, je vedlejší. Navíc žalobce pomíjí, že fúze proběhla mezi propojenými osobami, došlo tedy v zásadě pouze k přeskupení majetku.
42. Pokud jde o neprovedení důkazu rozvahou, výkazem zisku a ztrát a účetnictvím za předmětná zdaňovací období za účelem prokázání příčinné souvislosti mezi úpisem dluhopisů a hospodářskými výsledky žalobce, soud má za to, že jde o irelevantní důkazní návrhy. Žalovaný nezpochybnil fakt, že žalobce začal v roce 2016 vykonávat činnost, a nezpochybnil ani jeho hospodářské výsledky za období let 2016–2020, které ostatně byly předmětem zdanění. Jak vyplývá z výše uvedeného, pro závěr o zneužití práva nemají hospodářské výsledky žalobce v daném případě význam. Soud podotýká, že se napadené rozhodnutí k návrhu žalobce na provedení důkazu rozvahou a výkazem zisku a ztrát (v doplnění odvolání ze dne 31. 7. 2023) výslovně nevyjádřilo; s ohledem na zjevnou irelevantnost těchto důkazních návrhů ovšem nelze v tomto opomenutí spatřovat vadu mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Koneckonců ani soud nepovažoval za nutné provádět důkazy k tomu, že žalobce zahájil svou činnost a dosahoval hospodářských výsledků.
43. Závěrem, co se týče žalobcem odkazovaného rozsudku sp. zn. 8 Af 14/2023, soud jej považuje za nepřiléhavý. Žalobce tvrdil, že účelem úpisu dluhopisů primárně nebylo získat nové finanční prostředky, ale přesvědčit společníky, aby své finanční prostředky nadále v holdingu prostřednictvím žalobce ponechali, a ty mohly být dále investovány (při jednání to formuloval tak, že cílem bylo udržet finanční prostředky v projektech sloučených společností). Tato teze žalobce ovšem odporuje účelu uvedenému v emisních podmínkách, kdy účelem emise měl být rozvoj podnikatelských aktivit emitenta, posílení pozice na trhu a dosažení vyššího zisku. Nadto je teze žalobce zcela obecná – pro srovnání z rozsudku sp. zn. 8 Af 14/2023 vyplývá, že tamější žalobce tvrdil nedobrou situaci na relevantním trhu, svou omezenou hospodářskou kondici, nejistotu akcionářů a tlak na vyplacení dividend, nehledě na to, že tamější žalobce tvrdil i to, že dluhopisy nabízel třetím osobám, což je další podstatný rozdíl oproti nyní projednávané věci. Lze dodat, že rozsudek sp. zn. 8 Af 14/2023 byl napaden kasační stížností, o níž nebylo doposud rozhodnuto.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Závěr

44. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. září 2025

Milan Tauber
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu
s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.